

OVER HOMO'S EN ALLOCHTONEN

Stop met etiketten op te kleven

'De man is een continent, de vrouw is de zee. Ik geef de voorkeur aan het land.' Het zou een citaat kunnen zijn van Gerard Reve, van Tom Lanoye, van Erwin Mortier of van een andere bekende homoseksuele schrijver. Fout. Het komt van Abu Nuwas, de beroemde Arabische dichter uit de negende eeuw. Hij kreeg veel kritiek vanwege zijn homoseksuele geaardheid, maar werd door de toenmalige heersers beschermd omdat hij zo'n groot dichter was.

Het toont aan dat homoseksualiteit van alle tijden en van alle culturen is. Het toont ook aan dat we er vele eeuwen geleden vaak opener durfden mee omgaan. En het toont vooral aan dat homoseksualiteit niet alleen over 'de andere' gaat. We hebben helaas nog een lange weg af te leggen.

De bekende holebi's die gisteren in *De Standaard* aan de alarmbel trokken, hebben jammer genoeg gelijk: bij de recente

gevallen van *gaybashing* bleken de geweldenaars vaak jonge Belgen van vreemde afkomst. We mogen onze kop niet in het zand steken. Precies daarom vinden we het belangrijk om ook onze stem te laten horen, om luid en krachtig duidelijk te maken dat de samenleving waarin wij leven, onze samenleving, homobashing onmogelijk kan tolereren. Wij allen vinden dat de daders opgespoord en veroordeeld moeten worden. Wij allen vinden dat iedereen moet kunnen zijn wie hij of zij echt is.

Velen van 'ons' hebben ook een gevecht moeten leveren, we leveren het nog altijd. Door onze afkomst, door onze kleur, zijn velen onder uw en mijn dierbaren, vrienden en kennissen van 'vreemde' herkomst, ook vaak 'de andere'. Dat zou ons extra gevoelig moeten maken voor de stigmatisering van één groep. Dat zou ons extra gevoelig moeten maken voor makkelijke en gevaarlijke vooroordelen.

De maatschappelijke veroordeling van homobashing overstijgt het wij-zij-denken. Het gevaar in het debat is dat de diabolisering gewoon verschuift van de ene

Het gevaar is dat de diabolisering gewoon verschuift van de ene groep naar de andere: van 'de homo' naar 'de allochtoon'

groep naar de andere: van 'de homo' naar 'de allochtoon'. Dan zijn we even ver van huis. 'Allochtonen' maken ook deel uit van onze maatschappij, dat maakt van het geweld tegen holebi's het probleem van een hele maatschappij. Dat maakt dat

we het alleen samen kunnen aanpakken. Daarom komen wij ervoor uit dat we tegen *gaybashing* zijn, om een open en respectvol debat op gang te trekken. Een debat zonder taboes.

Ook in onze eigen 'gemeenschappen' moeten we het conservatieve juk durven afwerpen. Angst en onwetendheid zijn de belangrijkste oorzaken van de haat jegens holebi's. Het is belangrijk om de dialoog aan te gaan, om uit te leggen, om te begrijpen, om op te treden. Laat ons allemaal stoppen met de anderen een etiket op te kleven: goed of slecht, juist of fout. En laat ons vooral stoppen met die hokjes te beschouwen als een vrijgeleide voor haat en geweld.

Wij staan voor een open en tolerante samenleving waar iedereen zichzelf kan zijn. Ongeacht afkomst, ongeacht geaardheid. Deze oproep is een uitnodiging tot dialoog en reflectie, weg van de polemiek en de provocatie.

Gisteren was er in deze krant een oproep van veertig bekende holebi's. Ze zijn het beu dat ze om dat homo-zijn worden lastiggevalen en dat dergelijk geweld al te gemakkelijk wordt getolereerd. Ze legden daarbij de vinger op een gevoelige plek: veel van dat homobashen zou het werk zijn van jonge allochtonen. **TIEN BELGEN VAN**

BUITENLANDSE AFKOMST voelen zich aangesproken: zij willen de oproep van de veertig nadrukkelijk onderschrijven. Een van hen, **RIADH BAHRI**, wil daar met de nodige scherpste wat aan toevoegen: het is al te gemakkelijk voor politici om dergelijke oproepen te ondertekenen, terwijl ze zelf boter op het hoofd hebben.

Trap onder kont van politici

Dames en heren politici, Vorig weekend kregen twee jongeren in Leuven klappen na een fuif. Het waren homo's, de daders bleken jongeren met buitenlandse roots (*DS 29 februari*). Wat volgde, waren krantenartikels, petitie, discussies op sociale media. En vrijdag verscheen een open brief aan de politieke leiders van dit land, getekend door veertig al dan niet bekende holebi's (*DS 2 maart*). Het moet maar eens gedaan zijn met dat geweld tegen homo's. Dat klopt. We moeten dat geweld maar eens heel streng gaan aanpakken. Dat klopt.

We moeten die allochtonen maar eens een lesje leren. Juist, ja. Of toch niet?

Mooi vind ik het, al die aandacht voor homovoob geweld. Mooi zijn de beloften dat er eindelijk iets gedaan zal worden. Maar heb ik diezelfde woorden al niet eerder gehoord? Vorig jaar misschien? Of was het een paar jaar geleden? Sorry, dames en heren politici, maar jullie verdienen een trap onder de kont. Want nu staan jullie daar, fulminerend in de kranten. Brullend in open brieven dat het maar genoeg moet zijn met dat geweld door allochtonen.

Alsof u daar in de Wetstraat niet wist dat er iets rot was in uw steden? Alsof u niet wist dat in Brussel een almaar groter wordende groep jongeren op de dool is? Een groep die op straat hangt, in kansarmoede leeft, geen job heeft, geen zicht op een toekomst. En die zijn woede en frustratie omzet in geweld, blind geweld. Een groep die me-

trostations afbreekt, overvallen pleegt, autoriteiten inslaat en holebi's in elkaar mept. Het is jammer genoeg dagelijkse kost in de hoofdstad van Europa.

Mag ik daarom even erg boos zijn op jullie? Wanneer staat iemand op die zegt: we hebben gefaald, we hadden meer moeten doen. Wanneer geeft iemand openlijk toe dat we deze ellende hadden kunnen voorkomen? Wanneer zegt iemand dat die jongeren die we zo fijn 'allochtoon' noemen, vaak gewoon Belgen zijn? Want blijkbaar is het weer politiek correct om het over die 'allochtonen' te hebben. Of zoals een jazzmuzikant in *Reyers Laat* enkele weken geleden suggereerde: 'aanpassen of terug naar hun land'. Mijn nekhaar stond plots recht.

Die zogenaamde allochtonen zijn hier geboren en getogen

Dames en heren politici, die zogenaamde allochtonen, die rondhangen op en rond onze Anspachlaan, zijn hier geboren en getogen. Ze zijn deel van uw systeem. En nu er barsten zitten in dat systeem, en velen erkennen dat het hele multi-culti-verhaal moeilijker is dan gedacht, zijn het plots

weer 'allochtonen'. Want dan zijn ze onze verantwoordelijkheid niet meer. Mag ik zeggen dat ik dat laf vind? Dat we als maatschappij een grote verantwoordelijkheid dragen, met z'n allen, voor wat hier fout dreigt te lopen? Of ben ik dan te genuanceerd? Ben ik misschien te braaf?

Liever noem ik mezelf jong en naïef. Een te grote idealist. Laten we samen strijden tegen geweld. Maar laten we ook eerlijk zijn. Laten we erkennen dat er nog heel wat werk aan de winkel is. Dat hard optreden tegen homovoob geweld wellicht geen structurele oplossing biedt. Er is meer aan de hand, en er is meer nodig dan dat. Maar daarvoor moet je moedig zijn. Je voor één keer niet wegstoppen achter verkiezingen. Mag ik afsluiten met een laatste waarschuwing, dames en heren politici? De tijd is op. Een groter conflict is op komst als jullie nu niet handelen. Dit is jullie kans om iets recht te zetten. Om te luisteren naar de noodkreten van verschillende groepen in ons land. Om erop toe te zien dat we over tien jaar wakker worden in een stad, een land, waar iedereen in verdraagzaamheid naast en met elkaar leeft. Een hele opdracht, maar daarvoor zijn jullie ook verkozen. En dan moeten jullie ook geen open brieven meer schrijven.

Riadh Bahri is journalist bij VRT-Nieuws. Hij schrijft deze bijdrage in eigen naam. Hij is zelf homo.

PAUL GOOSSENS

HET NJET VAN DE RIJKEN

Nee, de Franse presidentskandidaat François Hollande is geen communist. Ondanks zijn voorstel om de superrijken een belasting van 75 procent aan te smeren, blijft Hollande een gematigde sociaal-democraat.

In vergelijking met de vertegenwoordigers van het Oostendse, Leuvense, Antwerpse of Limburgse socialisme valt Hollande misschien op met radicalere praat, maar dat zegt veel over het Vlaams socialisme. Hoe meer burgemeesters, hoe braver en wolliger.

Hollande haalde zijn mosterd niet bij Karl Marx of Peter Mertens, wel bij Franklin D. Roosevelt en Dwight Eisenhower, twee Amerikaanse presidenten, die allergisch waren voor linkse strapatsen. In de jaren dertig tilde Roosevelt de inkomstenbelas-

ting voor de rijkste Amerikanen tot zowat 80 procent op, terwijl de Republikein Eisenhower de marginale aanslagvoet in de jaren vijftig tot 91 procent optrok. In het begin van de jaren zeventig, onder Nixon, zat die aanslag nog stevig op 77 procent. Pas onder Ronald Reagan begonnen de tarieven aan een duikvlucht, die ruim dertig jaar duurde. Zo betaalde een miljardair als Warren Buffett vorig jaar slechts 17,4 procent. Dat verklaart ten dele waarom de 1 procent rijksten in de Verenigde Staten de laatste dertig jaar hun aandeel in het nationaal inkomen meer dan verdubbelden. Van 9 procent eind de jaren zeventig, tot 23,5 procent in 2007.

Dit fiscaal gunstregime veroverde de hele wereld en veroorzaakte een dubbel probleem. Veel rijken leven nu in de overtuiging dat het om een natuurwet, zo niet een goddelijke wet gaat. Iets waar niet meer aan geraakt kan worden en dat buiten het bereik van de democratie moet blijven. In de Verenigde Staten, maar

evengoed in Europa. Wie het tegendeel beweert en een rechtvaardiger verdeling pleit, meent het slecht met het land en het bedrijfsleven.

Die 75 procent van Hollande klinkt stoer, maar echt ambitieus is het niet

En verder is er de vervelende vaststelling dat de wereld vooral slechter van die ongelijkheid wordt. Paul Krugman, Robert Reich en de Oeso denken er zo over. Voor hen ligt daar de oorzaak van veel recente financiële, sociale en economische ellende. Buffett vindt eveneens dat het

een doodlopende straat is en Bruce Springsteen zegt het op zijn manier. *The banker man grows fatter, the working man grows thin*, zo luidt het op zijn nieuw album *Wrecking Ball*. Voor Republikeins Amerika doet het er allemaal niet toe. De eigen, dikke portefeuille is hun onfeilbare god en voor het overige *we take care of our own*. Nadat president Obama al aangekondigd had dat hij de privileges van de superrijken wil beperken, was het de beurt aan Hollande. Die 75 procent klinkt stoer, maar echt ambitieus is het niet.

Alleen de chique club die meer dan 1 miljoen per jaar verdient – zowat 5.000 mensen of nauwelijks 0,01 procent van de Franse bevolking – wordt gevisieerd. Bovendien gaat alleen het deel van het inkomen dat meer dan 1 miljoen bedraagt voor de bijl van de 75 procent. Het begrotingstekort zal je daar niet mee indijken en evenmin leg je er het fundament voor een meer gelijke samenleving mee. Spijtig genoeg gaat het

hier vooral om symboliek. Een poging ook om het *Indignevous* van Stéphane Hessel electoraal te verzilveren. Er is natuurlijk meer nodig. Als extreme ongelijkheid samenlevingen compleet verziekt, zoals de Britse socioloog Richard Wilkinson in *The Spirit Level* aantoonde, en als ze bovendien mee de financiële crisis veroorzaakte, is er meer doortastendheid vereist. Niet alleen in de Verenigde Staten, maar ook in Europa, inclusief België.

Vooralsnog zit dat er niet in. De Europese Unie en de meeste drukingsgroepen hebben er geen belangstelling voor. Is het niet symptomatisch dat de zeloten van Itinera, die over alles en nog veel meer hun licht laten schijnen, hun eerste bijdrage over de ongelijkheid nog moeten schrijven? Voor hen en hun opdrachtgevers is het zelfs geen voetnoot waard. Dat de 10 procent armsten in 2008 slechts 0,5 procent van het totaal belastbaar Belgisch inkomen ontvingen, tegen 32 procent

voor de 10 procent rijksten, wordt niet als een probleem beschouwd. Het feit dat die kloof zich sinds 1983 uitdiepte en dat de nieuwe saneringsoperaties arm en rijk nog verder van elkaar zullen verwijderen, is evenmin een bedenking waard. Zelfs een bescheiden correctie op de spectaculaire inkomensverdeling die de topinkomens de laatste twintig jaar in België te beurt viel, blijkt onbespreekbaar. Roland Duchâtelet liet al weten dat het echt genoeg is geweest en dat de eerste 'vermogens' het land al ontgoocheld verlieten. En het viel op. Op zijn beurt dreigt VBO-voorzitter Rudi Thomaes nu met het spook van de delocalisatie. Bij gebrek aan argumenten? Het dossier waarmee het VBO na maanden brainstorming de gemeente wou overtuigen dat de Belgische bedrijven wel een faire bijdrage betalen, rammeelt immers. Chanteren dan maar. Patriotten, op zoek naar een buitenland waar een golfabonnement fiscaal aantrekbaar is.

DE BEWOGEN WEEK VAN AYANDA 'waarin Wouter in de township Kwanokuthula wil gaan wonen, daar uiterst amusante tips over krijgt van Ayanda, tot de werkelijkheid weigert nog langer amusant te zijn, en Ayanda zelf niet langer in Kwanokuthula wil wonen.' Zondag, de vijfde aflevering van Radio Plettenberg, Zuid-Afrikaanse radio van/met Wouter Deprez. Van 13u. tot 14u. op Radio 1 www.radio1.be

© tekening Randall Casara

